

Išorinis meilės romanas

SARAH
MACLEAN

NEDORĖLIŲ TAISYKLĖS - 2 -

Meilė
ir
paslaptys

 svajonių knygos

Meilė
ir
paslaptys

SARAH
MACLEAN

Meilė
ir
paslaptys

Romanas

Vilnius
2023

Skiriu meģinoms, nešiojančioms akinius.

Krosas

Londonas

1824 m. ankstyvas pavasaris

Kartais naudinga būti antruoju sūnumi.

Išties, jeigu aukštuomenė kuo nors tikėjo, tai štai kuo: paveldėtoją, tegul jis ir palaidūnas, apgavikas ar net niekšas, reikia perauklėti. Jis gali prikristi nesąmonių, keisti moteris lyg pirštines ir piktinti visus neprotingais jaunatviškais poelgiais, tačiau jo ateitis akmenyje iškalta talentingiausių akmentašių: ilgainiui jis bus prikautytas prie savo titulo, žemių ir dvarų... taps perų luomo kaliniu ir Lordų Rūmų nariu.

Ne, laisvė skirta ne paveldėtojui, o atsarginiam sūnui. Ir Džesperas Arlsis, grafo Harlou antrasis sūnus, tai žinojo. Žinojo ir tai (su nusikaltėlio, kuris vos išvengė kartuvių, tikslumu), jog netgi neturėdamas teisės paveldėti titulo, dvaro ir turtų, yra pats laimingiausias žmogus pasaulyje, nes jam smarkiai pasisekė, kad gimė

septyniolika mėnesių vėliau už Oveną Elvudą Arturą Arlsį, vyriausią šeimos vaiką, pirmagimį sūnų, vikontą Beiną, kada nors paveldėsiantį grafo titulą.

Beiną slėgė sunki padorumo ir atsakomybės našta, atitenkanti paveldėtojai. Į Beiną buvo sudėtos visų Harlou protėvių viltys ir svajonės. Iš Beino buvo reikalaujama pateisinti visų jį supančių žmonių – tėvų, aukštuomenės, netgi tarnų – lūkesčius.

Ir neturintis ydų, padorus, nuobodus Beinas visų jų lūkesčius pateisino.

Laimėi.

Kaip tik todėl tą vakarą *Beinas* lydėjo jų jaunesniąją seserį per jos pirmąjį vizitą į „Almaką“*. Taip, iš pradžių Džesperas sutiko atlikti šią užduotį, pažadėjo Lavinijai nė už ką nepraleisti tokio svarbaus įvykio jaunos merginos gyvenime. Tačiau jo pažadais nebuvo galima tikėti, visi tai žinojo, taigi ją palydėjo Beinas. Kaip paprastai, pateisino lūkesčius.

O Džesperas tuo metu buvo užsiėmęs kitais reikalais: vienuose pavojingiausių Londono lošimo namų išlošė visą krūvą pinigų... o paskui atšventė sėkmę darydamas kaip tik tai, ką jaunesnieji sūnūs paklydėliai buvo įpratę daryti. Gražuolės moters lovoje.

Beinas ne vienintelis pateisino lūkesčius.

Džesperas pats sau šyptelėjo puse lūpų, mintyse atgaivinęs, kokį malonumą šįvakar patyrė, tačiau šypsena

* 1765–1871 m. Londone veikęs aukštuomenės klubas, vienas pirmųjų įsileidęs ir vyrus, ir moteris (čia ir toliau – vert. pastabos).

iškart išblukino prisiminimas, kaip apgailestavo ropšdamasis iš šiltų patalų ir apleisdamas meilų glėbį.

Jis atšovė Arlsių namo užpakalinių durų, vedančių į virtuvę, skląstį ir įsėlino vidun. Pilkšvoje velniškai šalto kovo rytmečio šviesoje kambaryje buvo tamsu ir tylu – ir gerai, nebus matyti, kad jo drabužiai netvarkingi, kaklaskarė užrišta bet kaip, o pro neužsegta apykaklę šviečia gražuolės dantukų palikta žymė.

Durims užsivėrus Džesperui už nugaros, į jį pažvelgė išsigandusi virtuvės tarnaitė, kuri, kone iki pusės sulindusi į krosnį, stengėsi įpūsti ugnį, prieš pasirodant virėjai. Mergina pašoko priglaudusi ranką prie dailios putlios krūtinės.

– Milorde! Kaip mane išgąsdinote!

Džesperas apdovanojo ją šelmiška šypsenėle ir nusiленkė kaip tikras dvariškis damai.

– Meldžiu atleisti, mieloji, – nutęsė jis grožėdamasis tarnaitės skruostus užliejusi raudoniu.

Jis pasilenkė kone liesdamas tarnaitę (atsidūrė taip arti, kad girdėjo, kaip ji sulaikė kvapą, matė kakle smarčiai tvinksint pulsą) ir čiupo džiūvėsėlį iš lėkštės, paruoštos virtuvės darbininkams – užlaikė ranką kiek ilgiau, negu buvo būtina, mėgaudamasis, kaip mergina virpa laukdama, kas bus toliau.

Žinoma, jis nekiš nagų prie jos: seniai išsiaiškino, kad tarnaičių liesti negalima.

Tačiau tai netrukdė mažumėlę pasimėgauti šios didžiakrūtės artumu.

Jam patiko mėgautis moterimis – bet kokio sudėjimo, bet kokio dydžio, bet kokios visuomeninės padėties. Švelnia jų oda ir apvaliomis kūno formomis, jų aikčiojimu, kikenimu ir atodūšiais, tuo, kaip koketiškai turtuolės žaidė savo žaidimus, o tos, kurioms mažiau pasisekė, žvelgė į jį žibančiomis akimis, trokšdamos dėmesio.

Moterys, be abejo, buvo nuostabiausias Aukščiausiojo kūrinys. Ir sulaukęs dvidešimt trejų Džesperas buvo pasirengęs visą gyvenimą jas garbinti.

Jis krimstelėjo traškaus džiuvėsėlio ir pamerkė tarnaitę.

– Juk niekam nepasakysi, kad mane matei, ar ne?

Tarnaitė išplėtė akis ir papurtė galvą.

– N-ne, sere. Kaip liepsite, sere.

Taip, tikrai labai apsimoka būti antruoju sūnumi.

Dar kartą mirktelėjęs jai ir nugvelbęs dar vieną džiuvėsį Džesperas iš virtuvės įsėlino į koridorių, vedantį prie tarnų laiptų.

– Kur buvote?

Iš tamsos išniro juodu apsiaustu apsigaubęs Stainas, tėvo reikalų patikėtinis, pailgame blyškiam jo veide buvo sustingęs kaltinimas ir kažkas dar blogiau. Iš netikėtumo Džespero širdis ėmė pašėlusiai daužytis, bet teprasmenga skradžiai, jeigu tai pripažins. Jis neprivalo aiškintis Stainui. Deja, turės pasiaiškinti Staino darbdaiviui.

Savo tėvui.

Žmogui, kuris į savo jaunėlių sūnų dėjo mažiau vilčių nei į visus kitus kartu sudėjus.

Minėtas sūnus pasisuko ant kulno ir nusišypsojo dirbtine šypsena.

– Stenai*, – tingiai nutęsė jis ir apsidžiaugė pamatęs, kad seniokas įsitempė išgirdęs iškraipytą savo vardą. – Ar ne per ankstyvas metas ko nors tykoti?

– Tik ne jūsų.

Džesperas nusišypsojo be galo patenkintas savimi.

– Jūs visiškai teisus. Tik jau pavėlavote. Puikiai praleidau naktį ir norėčiau, kad nesugadintumėte... malonių prisiminimų. – Jis paplekšnojo Stainui per petį ir praėjo pro jį.

– Jūsų laukia tėvas.

Džesperas neatsigręžė.

– Aš tuo neabejoju. Bet esu tikras, kad gali dar paklaukti.

– Tai skubu, lorde Beinai.

Prireikė akimirkos, kol suprato Staino žodžius. Kol išgirdo titulą. Ir suvokė, ką tai reiškia. Džesperas atsisuko negalėdamas patikėti, apimtas siaubo. Prabilo trūkinėjančiu balsu, kone pašnibždomis:

– Kaip mane pavadinate?

Stainas mažumėlę prisimerkė. Vos akimirkai. Vėliau tik šį beveik nepastebimą jo šaltų juodų akių judesį Džesperas teprisimins.

Jis piktai pakėlė balsą:

* *Stern* (angl.) – griežtas, rūstus; pasturgalis, medžioklinio šuns uodega.

– Uždaviau klausimą.

– Jis pavadino tave Beinu.

Džesperas staigiai atsisuko į tėvą, grafą Harlou, aukštą, stiprų ir nepalenkiamą netgi dabar. Net šią minutę. Net tada, kai pasaulio tvarka subyrėjo ir jis patyrė didžiausią nusivylimą gyvenime.

Paveldėtojas.

Džesperas gaudė orą ir ieškojo tinkamų žodžių.

Tėvas juos rado anksčiau už jį:

– Tai turėjai būti tu.

I

*Paaiškėjo, kad galimybės tyrinėti smarkiai apribotos.
Siekdama tikslumo, inešiau į savo tyrimą pakeitimų.
Slaptų Rimtų pakeitimų.*

***Ledi Filipos Marberi moksliniai užrašai,
1831 m. kovo 21 d., likus penkiolikai dienų iki tuok-
tuvų.***

Po septynerių metų

Ta dama beprotė.

Jis būtų tai supratęs penkiomis minutėmis anksčiau, jeigu nebūtų ką tik pakirdęs iš miego ir siaubingai sutrikęs, kai išvydo prie rašomojo stalo sėdinčią ir sąskaitų knygą tyrinėjančią jauną akiniuotą šviesiaplaukę.

Gal būtų supratęs tai trimis minutėmis anksčiau, jeigu ji nebūtų labai užtikrintai pareiškusi, kad F stulpe-lyje jis apsiskaičiavo, jeigu jos beprotybę suvokti nebūtų

sutrukdęs šios merginos akiplėšiškumas ir jo susižavėjimas jos matematiniais gebėjimais. O gal atvirkščiai.

Žinoma, prieš šešiasdešimt sekundžių jis neabejotinai būtų suvokęs, jog ji – visiška pamišėlė, jeigu nebūtų taip beviltiškai stengęsis apsirengti. Nes baisiai ilgai buvo priverstas ieškoti, kur įkišti galvą ir rankas marškiniuose, o tai išties erzino.

Tačiau dabar jis jau buvo visiškai išsibudinęs, užvertęs sąskaitų knygą (su ištaisyta klaida) ir visiškai (tegul ir ne visai tinkamai) apsirengęs.

Pasaulyje vėl stjo tvarka, jis atgavo gebėjimą logiškai mąstyti beveik tuo pat metu, kai ji paaiškino, ko norinti.

Ir tada, po jos pareiškimo stojusioje tyloje, Krosas viską suprato.

Nebuvo nė menkiausios abejonės: ledi Filipa Marberi, Nidamo ir Dolbio markizo duktė, Borno markizo svainė, aukštuomenės dama, kalba nesąmones.

– Atsiprašau, – tarė jis, pats nustebeš, kad sugebėjo išlikti ramus jos beprotybės akivaizdoje. – Esu tikras, kad klaidingai supratau.

– Nė kiek neabejoju, jog supratote teisingai, – atsakė ledi visai paprastai, tarsi kalbėdama apie orą, didelės mėlynos jos akys už storų akinių lęšių kėlė nerimą. – Galbūt jus apstulbinau, bet jūsų klausia, manyčiau, yra kuo puikiausia.

Ji žengė prie jo takeliu tarp pusės tuzino aukštų stelažų su knygomis ir Medūzos* biusto, kurį jis ketino iš

* Gorgonė Medūza – graikų mitologijoje pabaisa moters veidu ir gyvatėmis vietoje plaukų.

čia pašalinti. Šviesiai mėlyno sijono apačia brūkštelėjo per vieną nutįsusių gyvatę ir nuo audinio šiugždėjimo jo kūnu nuvilnijo šiurpuliukas.

Blogai.

Jis jos nepažįsta. Ir nepažins.

Tame prakeiktame kambaryje buvo per daug tamsu. Krosas nuėjo uždegti lempos, esančios gana toli, prie durų. Kai pakėlė akis atlikęs darbą, pamatė, kad ji pakeitė kryptį.

Dabarėjo link jo, versdama jį trauktis arčiau sunkių raudonmedžio durų, ir Krosas baisiausiai sutriko. Vieną sekundę svarstė, ar neatidarius durų, gal kartais ji spruks pro jas, paliks jį kabinete vieną, išlaisvins nuo savęs. *Nuo to, ką ji simbolizavo.* Jai išėjus, jis pajėgs ryžtingai uždaryti duris, apsimesti, kad nebuvo jos sutikęs, ir iš naujo pradėti dieną.

Krosas atsitrenkė į didelį abaką*, juodmedžio karoliukai subarškėjo atitraukdami nuo minčių.

Jis sustojo.

Jiėjo toliau.

Krosas, vienas iš galingiausių žmonių Britanijoje, buvo prabangiausių Londono lošimo namų dalininkas, ne mažiau kaip dešimt colių už ją aukštesnis, o panorėjęs atrodydavo gana grėsmingas.

Dama buvo ne iš tų moterų, kurios paprastai jam krinta į akį, ir ne iš tų, kurios tikėtusi būti jo pastebėtos. Ir tikrai ne iš tų, kurios galėtų išmušti jį iš pusiausvyros.

* Skaičiavimo lenta, skaitytuvų prototipas, naudotas senovės Egipte, Graikijoje, Romoje, vėliau – Vakarų Europoje (iki 18 amžiaus).

Susiimk, žmogau.

– Sustokit!

Ji sustojo, šiurkštus gynybinis žodis pakibo ore. Krosui tai nepatiko. Jam nepatiko, ką iš jaudulio smaugiamos gerklės išsprūdusių garsų duslus aidas atskleidė apie netikėtą šios keistos būtybės poveikį jam.

Ačiū Dievui, kad ji to nepamatė. Tik pakreipė galvą kaip koks smalsus ir nekantrus šuniukas, Krosas vos atsispyrė pagundai gerai ją apžiūrėti.

Ji atėjo ne tam, kad kas nors į ją žiūrėtų.

Ir tikrai ne tam, kad žiūrėtų jis.

– Ar man pakartoti? – pasiteiravo ji, kai jis daugiau nieko nepasakė.

Krosas nereagavo. Nebuvo jokio reikalo pakartoti. Ledi Filipos pageidavimas ryškiai įsirežė jam į atmintį.

Vis dėlto ji pakėlė ranką, pasitaisė akinius ant nosies ir giliai įkvėpė.

– Noriu, kad sužlugdytumėte mane. – Ji pasakė šiuos žodžius paprastai ir nedvejodama, kaip ir tada, kai ištarė juos pirmą kartą, visai nesinervindama.

Sužlugdyti. Jis stebėjo, kaip jos lūpos taria skiemenis: glamonėja priebalsius, užsibūna prie balsių, klausomą žodį stulbinamai sutapatindamos su jo reikšme.

Kabinete pasidarė labai šilta.

– Jūs beprotė.

Ledi Filipa stabtelėjo, akivaizdžiai nustebinta tokio pareiškimo. Puiku. Jau pats laikas, kad šios dienos įvykiai nustebintų dar ką nors, ne vien jį. Pagaliau ji papurtė galvą.

– Nemanau.

– Turėtumėte gerai apsvarstyti tokią tikimybę, – tarė Krosas eidamas pro šalį ir didindamas atstumą tarp jų, o tai padaryti buvo nelengva tokiame užgriozdintame kabinete, – nes nėra kito logiško paaiškinimo, kodėl jūs, niekieno nelydima, atėjote į garsiausius Londone lošimo namus ir prašote jus sužlugdyti.

– Vargu ar būtų išmintinga ateiti čia su palydove, – pareiškė ledi Filipa. – Tiesą sakant, palydovė man tik sutrukdytų įgyvendinti sumanymą.

– Būtent, – pritarė jai Krosas ir peržengė didelę šūsnį laikraščių, nekreipdamas dėmesio į Pipą (jį taip pat) gaubiantį šviežių skalbinių kvapą ir saulės šviesą.

– Tiesą sakant, atsivesti palydovę į garsiausius Londone lošimo namus būtų dar didesnė beprotybė, ar taip nemanote? – Ji ištiesė ranką ir perbraukė pirštu per didžiulį abaką. – Koks puikus daiktas. Ar dažnai juo naudojats?

Kroso žvilgsnį prikaustė vaizdas, kaip ilgi balti jos pirštai žaidžia juodais karoliukais, kaip smiliumi ji palengva perstumia juos į dešinę. Bet ne iki galo.

Kodėl ji nemūvi pirštinaičių? Nejaugi ši moteris ne tokia kaip visos?

– Ne.

Ji pasisuko į jį ir smalsiai pažvelgė mėlynomis akimis.

– Ne, jūs nesinaudojate abaku? Ar ne, nemanote, kad ateiti čia su palydove būtų beprotybė?

– Ir viena, ir kita. Abaku sunku dirbti...

Filipa perstūmė didelį rutuliuką iš vienos rėmo pusės į kitą.

- Daug greičiau darbą padarote be jo?
– Būtent.
– Tas pats tinka ir kalbant apie palydoves, – visai rimtai pareiškė Filipa. – Be jų aš daug daugiau nuveikiu.
– Be jų jūs man atrodote daug pavojingesnė.
– Laikote mane pavojinga, pone Krosai?
– Vadinkite Krosu. Nėra jokio reikalo pridėti „pono“.
O į klausimą atsakau „taip“. Manau, kad esate pavojinga.
Ji neįsižeidė.
– Jums?
Tiesą sakant, atrodė labai patenkinta savimi.
– Labiausiai sau, bet jeigu jūsų svainis užtikėtų jus čia, veikiausiai iškiltų pavojus ir man. – Nesvarbu, kad jie draugai ir verslo partneriai, Bornas nusuktų Krosui sprandą, jeigu kas nors užkluptų čia ledi Filipą.
Tokio paaiškinimo Filipai, regis, pakako.
– Tada aš greitai viską paaiškinsiu.
– Būtų geriau, jeigu greitai išeitumėte.
Ji papurtė galvą ir šiek tiek pakėlė balsą, kad jis suprastų, kaip tai svarbu. Kaip svarbu jai.
– O ne, tai neįmanoma. Matote, turiu labai aiškų planą, man reikia jūsų pagalbos.
Ačiū Dievui, Krosas pagaliau pasiekė rašomąjį stalą. Atsisėdęs į girgždantį krėslą jis atsivertė sąskaitų knygą ir apsimetė tikrinantis skaičius, nekreipdamas dėmesio, kad jai būnant netoliese skaičiai liejosi ir virto neįskaitomomis pilkomis dėmėmis.
– Apgailėstauju, ledi Filipa, kad jūsų planas nesuderintas su *mano* planais. Tuščiai sukorėte tokį kelią. – Jis pakėlė į ją akis. – Beje, kaip čia atvykote?

- Įdėmiame jos žvilgsnyje šmėstelėjo dvejonė.
- Manau, kad įprastu būdu.
  - Kaip išsiaiškinome, įprastai ledi atvyktų su palydove. Ir jokių būdu ne į lošimo namus.
  - Atėjau pėsčiomis.
- Nuostabu.
- Pėsčiomis.
  - Taip.
  - Viena.
  - Vidury dienos, – Filipos balse nuskambėjo gynybinė gaidelė.
  - Jūsėjote per Londoną...
  - Netoli. Mūsų namas yra...
  - Už pusės mylios palei Temzę.
  - Nekalbėkite taip, tarsi jis būtų Škotijoje.
  - Jūs pėsčiomisėjote per Londoną vidury dienos iki pat „Puolusio angelo“ slenksčio, tada, spėju, pasibeldėte ir laukėte, kol jus įleis.
- Filipa sučiaupė lūpas, tačiau Krosas nesidavė išblaškomas.
- Taip.
  - Laukėte tiesiog gatvėje.
  - *Meifere*, – pabrėžtinai ištarė ji.
- Krosas į tai nekreipė dėmesio.
- Gatvėje, kurioje įsikūrę prabangiausi vyrų klubai Londone. – Jis patylėjo. – Ar jus kas nors matė?
  - Negalėčiau pasakyti.
- Pasiutimas.*
- Tikriausiai žinote, kad damos taip nesielgia?

Filipai tarp antakių įsirėžė raukšlėlė.

– Nemanote, kad tai kvaila nuostata? Turiu omenyje, kad moteriškoji lytis gavo galimybę judėti dviem kojomis nuo... hm... Visada ją turėjo.

Krosas per savo gyvenimą pažino tikrai daug moterų. Jam patiko būti jų draugijoje, kalbėtis su jomis, patiko jų smalsumas. Tačiau dar niekada nebuvo sutikęs tokios keistos moters.

– Vis dėlto dabar 1831 metai. Šiais laikais tokios moterys kaip jūs važinėja kariatomis. Ir retai užsuka į lošimo namus.

Filipa nusišypsojo.

– Na, jos nėra *tiksliai* tokios kaip aš, nes atėjau pėsčia ir štai esu čia, lošimo namuose.

– Kas jus įleido?

– Kažkoks vyras. Jis noriai tai padarė, kai jam pristačiau.

– Nė kiek tuo neabejoju. Jeigu jūsų reputacija nukentės, Bornas su malonumu iškarš jam kailį.

Ji kurį laiką mąstė.

– Apie tai nepagalvojau. Iš tikrųjų tai niekada neturėjau globėjų.

Jis galėtų ją globoti.

Ir kaip tokia mintis jam šovė į galvą?

Nesvarbu.

– Ledi Filipa, atrodo, kad jums reikia viso būrio globėjų. – Krosas vėl nukreipė dėmesį į sąskaitų knygą. – Deja, aš neturiu nei laiko, nei noro to imtis. Esu tikras, kad rasite kelią išeiti.

Nekreipdama dėmesio į jo žodžius ji žengė į priekį. Krosas nustebęs žvelgė į ją. Nebuvo praręs, kad žmonės į jį nekreiptų dėmesio.

– Ak, tikrai visai nebūtina vadinti mane ledi Filipa. Turint omenyje priežastį, dėl kurios čia atėjau. Prašyčiau vadinti Pipa.

Pipa. Toks vardas jai tiko. Daug labiau negu nesu-trumpinta ekstravagantiška jo versija. Tačiau Krosas neketino taip jos vadinti. Niekaip neketino jos vadinti.

– Ledi Filipa... – jis tyčia ištarė jos oficialų vardą, – jums laikas eiti.

Ji žengė dar žingsnį jo pusėn ir uždėjo ranką ant didžiulio gaublio šalia rašomojo stalo. Kroso žvilgsnis nukrypo į tą vietą, kurioje ji delnu dusino Britaniją, ir stengėsi atsispirti pagundai išvelgti šiame geste didžiulę prasmę.

– Deja, negaliu išeiti, pone Krosai. Man reikia...

Krosas pamanė nebegalįs daugiau to klausytis.

– Sužlugdytos reputacijos. Taip. Jūs aiškiai išdėstėte savo tikslą. Lygiai taip pat aiškiai aš atsisakiau tai padaryti.

– Bet... jūs negalite atsisakyti.

Jis vėl nukreipė dėmesį į sąskaitų knygą.

– Deja, privalau.

Filipa nieko neatsakė, tačiau akies krašteliu Krosas matė jos pirštus... tuos keistai nepadorius pirštus, glos-tančius jo rašomojo stalo iš juodmedžio kraštą. Jis norėjo, kad jie sustotų. Kad nurimtų. Kad dingtų jam iš akių.

Pažvelgęs aukštyn pamatė, jog ji žiūri į jį didžiulėmis mėlynomis akimis už apskritų akinių lęšių ir atrodo pa-sirengusi visą gyvenimą laukti, kol sutiks jo žvilgsnį.

– Aš pasirinkau jus, pone Krosai. Rinkausi be galo kruopščiai. Turiu labai tikslų, labai aiškų ir labai skubų planą. Man reikia mokslinio bendradarbio.

Mokslinio bendradarbio?

Na ir kas. Jam tai nerūpi.

– Kokios srities?

Po perkūnais!

Filipa tvirtai susinėrė rankas.

– Apie jus sklinda legendos, sere.

Nuo šių žodžių jam per kūną perbėgo šiurpas.

– Visi apie jus kalba. Tvirtina, kad esate reputacijos žlugdymo specialistas.

Krosas tai išgirdęs sugriežė dantimis ir apsimetė, jog jam neįdomu.

– Nejaugi?

Filipa energingai linktelėjo.

– Tikrai, – patikino ir ėmė vardyti lenkdama pirštus: – Lošimų, svaigiųjų gėrimų, kumštynių ir... – ji nutilo. – Ir...

Jos skruostus užliejo raudonis ir Krosas panoro, kad ji gerai pagalvotų, ką ketina pasakyti. Norėjo išgirsti tą nesąmonę. Ir sustabdyti beprotybę.

– Ir ko dar?

Ji pasitempė, ištiesino nugarą. Krosas būtų galėjęs lažintis, kad į visus jos klausimus neįmanoma atsakyti.

Jis pražūtų.

– Ir kopuliacijos.

Filipa šiuos žodžius ištarė labai tyliai, kone iškvėpė vienu atsikvėpimu, atrodė, kad pagaliau pasakė tai, ko pasakyti ir atėjo. Tai buvo neįmanoma. Jis tikrai neteisingai išgirdo. Jo juslės neteisingai reaguoja į ją.

Krosui nespėjus paprašyti pakartoti, Filipa vėl atsi-
kvėpė ir tęsė:

– Kalbama, kad jūs – tikras šios srities specialistas.
Tiesą sakant, man kaip tik tokio ir reikia.

Tik patirtis, įgyta daug metų lošiant kortomis su la-
biausiai įgudusiais Europos lošėjais, padėjo Krosui nu-
slėpti, kad yra priblokštas. Jis kurį laiką įdėmiai žvelgė
į ją.

Filipa nebuvo panaši į beprootę.

Tiesą sakant, atrodė normaliai: plaukai normaliai
šviesūs, akys normaliai mėlynos, kiek aukštesnio nei
vidutinio ūgio, bet ne tokia aukšta, kad į save atkreiptų
dėmesį, apsirengusi paprasta suknele, atskleidžiančia
nei per daug, nei per mažai lygios dailios odos.

Ne, ledi Filipai Marberi, vieno iš galingiausių Brita-
nijos perų dukteriai, nieko negalėjai prikišti: ji buvo vi-
siškai normali jauna moteris.

Negalėjai prikišti iki to meto, kai ji pravėrė burną ir
ištare žodžius „judėti dviem kojomis“.

Ir „kopuliacijos“.

Filipa atsiduso.

– Turiu pasakyti, kad jūs viską labai apsunkinate.

Nelabai žinodamas, ką atsakyti, Krosas ištare:

– Man labai gaila.

Ledi Filipa iš lėto prisimerkė.

– Abejoju, kad jūsų atgaila nuoširdi, pone Krosai.
Jeigu galima tikėti Londono moterų salonuose sklan-
dančiais gandais, – patikėkite, jų tikrai daug, – esate ti-
kras palaidūnas.

Apsaugok, Viešpatie, nuo damų ir jų liežuvių.

– Neturėtumėte tikėti viskuo, ką išgirstate damų salonuose.

– Paprastai netikiu, bet kai išgirsti tiek daug kalbant apie kokį nors džentelmeną, kiek aš girdėjau apie jus... nejučia pradedi galvoti, kad tose kalbose yra lašas tiesos. Nėra dūmų be ugnies ir panašiai.

– Neįsivaizduoju, ką išgirdote.

Tai buvo melas. Jis, žinoma, puikusiai žinojo.

Ledi Filipa numojo ranka.

– Kai kurios kalbos – gryniausia nesąmonė. Pavyzdžiui, sako, kad jūs galite nurengti damą nesinaudodamas rankomis.

– Tikrai?

Ledi Filipa nusišypsojo.

– Žinau, tai kvaila. Ir tikrai tuo netikiu.

– Kodėl?

– Neveikiamas fizinės jėgos, ramybės būvio objektas toks ir lieka, – paaiškino ji.

Krosas negalėjo prieštarauti.

– Vadinasi, šiuo atveju damos drabužiai yra ramybės būvio objektas?

– Taip. O fizinė jėga, kurios reikia norint tą objektą pajudinti, būtų jūsų rankose.

Ar ji bent įsivaizduoja, kokį gundantį paveikslą nupiešė savo tikslu moksliniu apibrėžimu? Tikriausiai ne.

– Man sakė, kad jos labai įgudusios.

Ledi Filipa sumirksėjo.

– Kaip jau išsiaiškinome, man sakė tą patį. Bet tai, patikėkite, paneigia fizikos dėsniai.

Ak, kaip jis troško įrodyti, kad ji klysta.

Tačiau ledi Filipa jau kalbėjo toliau:

– Kaip bebūtų, vienos damos kambarinė turi seserį, kitos draugė arba tarnaitė turi pusseserę... moterys plepios, pone Krosai. Turėtumėte suprasti, kad joms visai ne gėda atskleisti detales. Apie jus.

Krosas kilstelėjo antakius.

– Kokias detales?

Ji sudvejojo ir vėl nuraudo. Jis užgniaužė pasitenkinimą, kuris užliejo pamačius tokį mielą raudonį. Kas gali būti patraukliau už moterį, paraudusią nuo gėdingų minčių?

– Man sakė, kad esate džentelmenas, puikiai perpratęs... minėto akto... techniką, – pareiškė ji visai dalykiškai. Taip, lyg jie kalbėtųsi apie orą.

Filipa pati nesuprato, ką daro. Koks velnias ją gundo? Tačiau ko ji turėjo į valias, tai drąsos... to, kas rafinuotą garbingą ledi tikrai galėjo įstumti į bėdą.

Krosas puikiai suvokė, kad geriau tame nedalyvauti.

Jis pasirėmė delnais į stalviršį, atsistojo ir pirmą kartą šią popietę pasakė tiesą:

– Bijau, kad jus neteisingai informavo, ledi Filipa. Jums pats laikas išeiti. Padarysiu paslaugą ir neužsiminsiu jūsų svainiui, jog čia lankėtės. Tiesą sakant, pamiršiu, kad apskritai čia buvote.

Ledi Filipa ilgokai stovėjo sustingusi ir Krosui toptelėjo, jog jai neįprasta nejudėti. Ši ledi nepabuvo ramiai nė minutės nuo tada, kai jis atsibudo nuo tylaus garso, kurį kėlė jo sąskaitų knygos puslapiais slydinėjantys jos

pirštų galiukai. Tai, kad ji nejuda, Krosą sunervino; jis pasirengė tam, kas tuoj nutiks, kokiam nors logiškam bandymui apsiginti, kokiam nors keistam žodžių junginiui, kuris vilios labiau, negu jis norės pripažinti.

– Manau, jums bus visai lengva mane pamiršti.

Jos balse nebuvo nė užuominos apie tai, jog ji prašytusi komplimento arba atstūmimo. Nieko, ko jis tikėtusi iš kitos moters. Bet Krosas jau buvo pradėjęs suvokti, kad ledi Filipa Marberi visai ne tokia kaip kitos moterys.

Jis mielai būtų užtikrinęs, kad jos užmiršti neįmanoma.

– Deja, negaliu to leisti, – neatlyžo ledi Filipa nevilties kupinu balsu ir Krosui susidarė įspūdis, jog ji kalba labiau pati sau, negu jam. – Turiu daugybę klausimų, bet nėra kam į juos atsakyti. O liko tik keturiolika dienų išsiaiškinti.

– Kas atsitiks po keturiolikos dienų?

Prakeikimas! Jam nesvarbu. Nereikėjo klausti.

Klausimas sukėlė nuostabą, Krosui pasirodė, kad ledi Filipa buvo jį pamiršusi. Ji vėl pakreipė galvą ir suraukė antakius, tarsi jo klausimas būtų kvailas.

Aišku, jis toks ir buvo.

– Aš ištekėsiu.

Jis tai žinojo. Ledi Filipą jau du sezonus mergino lordas Kasltonas, jaunas tuščiagalvis dabita. Tačiau Krosas pamiršo jos būsimąjį sutuoktinį tą pačią akimirka, kai ji jam prisistatė, – drąsi, puiki ir nė kiek ne keista.

Ši moteris neturėjo nieko, kas leistų tikėtis, kad ji bent kiek tinkama tapti grafiene Kaslton.

Tai ne tavo reikalas.

Krosas atsikrenkštė.

– Sveikinu.

– Jūs net nežinote, kas turi tapti mano vyru.

– Tiesą sakant, žinau.

Ledi Filipos antakiai šovė į viršų.

– Žinote? Iš kur?

– Be to, kad jūsų svainis yra mano verslo partneris ir kad apie dviejų paskutinių seserų Marberi vestuves daug kalbama aukštuomenėje, turėtumėte suprasti, jog aš žinau beveik viską, kas nutinka aukštuomenėje. – Jis patylėjo. – Lordui Kasltonui tikrai pasisekė.

– Jūs labai malonus.

Krosas papurtė galvą.

– Tai tiesa.

Ledi Filipa šyptelėjo.

– O man ar pasisekė?

Jis susikryžiavo rankas ant krūtinės. Kasltonas įgriš ledi Filipai per dvidešimt keturias valandas nuo tuoktuvių. Ji bus nelaiminga.

Tai ne tavo reikalas.

– Kasltonas džentelmenas.

– Diplomatiškas atsakymas, – tarė ji sukdama gaublij ir liesdama pirštais iškilius topografinius objektus. – Lordas Kasltonas tikrai džentelmenas. Ir grafas. Ir mėgsta šunis.

– Ar tokiomis savybėmis pasižyminčių vyrų šiuolaikinės moterys trokšta?

Argi ji neketino išeiti? Tai kodėl jis vis dar kalbasi su ja?

– Šie geresni nei kai kurie dar prastesnių savybių turintys vyrai, – tarė Filipa ir Krosui pasirodė, kad jos balse jis išgirdo gynybinių gaidelių.

– Pavyzdžiui?

– Tarkime, jie linkę į neištikimybę. Piktnaudžiauja svaigalais. Domisi bulių pjudymu šunimis.

– Bulių pjudymu?

Ledi Filipa ryžtingai linktelėjo.

– Žiauri pramoga. Ir buliui, ir šunims.

– Tai išvis ne pramoga, sakyčiau. Bet dar svarbiau, ar jūs pažįstate daug vyrų, kuriems tai patinka?

Ji stumtelėjo akinius aukščiau ant nosies.

– Gana daug apie tai skaičiau. Praėjusios savaitės „Londono žiniose“ šia tema buvo išplieskusi labai rimta diskusija. Nepatikėsite, kiek daug vyrų mėgaujasi tokiu žiauriu reginiu. Laimei, lordas Kasltonas ne toks.

– Tikras angelas, – pareiškė Krosas, nekreipdamas dėmesio, kad ji prisimerkė nuo sarkazmo jo balse. – Nieko keista, jog nustebau šįryt prie savo lovos išvydęs jo būsimąją grafienę, atėjusią paprašyti, kad sužlugdyčiau jos reputaciją.

– Nežinojau, jog čia miegate, – atšovė ledi Filipa. – Juo labiau nesitikėjau rasti jus miegantį pirmą valandą po pietų.

Krosas kilstelėjo antakį.

– Dirbau iki vėlumos.

Ji linktelėjo.

– Įsivaizduoju. Turėtumėte nusipirkti lovą. – Filipa mostelėjo ranka į jo laikiną guolį. – Čia negali būti patogu.

Ji mėgino nukreipti jų pokalbį kita linkme. O jis troško, kad ji dingtų iš jo kabineto. Ir kuo greičiau.

– Neketinu viešai jūsų sukompromituoti, nė negalvokite apie tai.

Ledi Filipa įsmeigė į jį apstulbusias akis.

– Aš neprašau, kad viešai sukompromituotumėte.

Krosui patiko manyti, jog jis – racionalus, protingas žmogus. Jis žavėjosi mokslu ir daugelio buvo laikomas matematikos genijumi. Žaisdamas *vingt-et-un**, jis negalėdavo neskaičiuoti kortų, o su politikais ir teisininkais ginčydavosi ramiai, tačiau logiškai taikliai parinkdamas žodžius.

Kas atsitiko, kad šalia šios moters jaučiasi kone silpnaprotis?

– Argi per pastarąsias dvidešimt minučių jūs du kartus neprašėte, kad jus sužlugdyčiau?

– Iš tikrųjų tai tris kartus. – Ledi Filipa pakreipė galvą. – Tiesa, pastarąjį sykį *jūs* ištarėte žodį „sužlugdyti“, bet manau, jog galiu tai laikyti prašymu.

Regis, ji *absoliuti* silpnaprotė.

– Tada tris kartus.

Filipa linktelėjo.

– Taip. Bet ne *viešai* sužlugdyti. Tai visai kas kita.

Jis papurtė galvą.

– Aš grįžtu prie savo pirminės diagnozės, ledi Filipa. Ji sumirkšėjo.

– Beprotybės?

– Būtent.

* Kortų žaidimas „Dvidešimt vienas“.

Ledi Filipa gana ilgai tylėjo, Krosas suprato, kad ieško jam palenkti tinkamų žodžių. Ji išmeigė žvilgsnį į dvi sunkias sidabrines švytuokles, stovinčias vieną šalia kitos. Ištiesusi ranką stumtelėjo priversdama jas judėti. Kurį laiką abu stebėjo tobulai sinchronišką svarelių švytavimą.

– Kodėl jas turite? – pasiteiravo ji.

– Man patinka judėjimas. – Prietaiso nuspėjamumas. Nuskriejęs į vieną pusę svarelis būtinai sugriš ir nuskries į kitą. Jis nekelia klausimų. Nepateikia netikėtumų.

– Ir Niutonui patiko, – ištarė ji ramiai ir paprastai, regis, labiau sau negu jam. – Po keturiolikos dienų aš ištekėsiu už vyro, su kuriuo turiu mažai ką bendra. Ištekėsiu todėl, kad kiti to tikisi iš manęs kaip aukštuomenės damos. Ištekėsiu todėl, kad to laukia visas Londonas. Padarysiu tai todėl, kad nemanau, jog kada nors pasitaikys proga ištekėti už vyro, su kuriuo turėsiu daugiau bendra. O svarbiausia, ištekėsiu todėl, kad daviau žodį, o nesąžiningai elgtis aš nemėgstu.

Krosas stebėjo merginą apgailestaudamas, kad negali matyti jos akių be storo stiklo akinių lęšių skydo. Filipa nurijo seiles ir grakštus jos kaklas krustelėjo.

– Kodėl manote nesutiksianti vyro, su kuriuo turėsite daugiau bendra?

Ledi Filipa pažvelgė į jį ir atsakė visai paprastai:

– Aš keista.

Krosas kilstelėjo antakius, bet nieko nepasakė. Neįsivaizdavo, kaip būtų galima reaguoti į tokį pareiškimą.

Ji nusišypsojo dėl tokio jo neryžtingumo.

– Nesistenkite būti mandagus. Nesu kvaila. Buvau keista visą savo gyvenimą. Galėčiau džiaugtis, kad turiu ir gerųjų savybių, dėl kurių kažkas nori mane vesti... Ačiū Dievui, jis *grafas*. Ir tikrai mane *mergina*.

– Atvirai pasakysiu: esu labai patenkinta dėl savo ateities. Išvažiuosiu gyventi į Saseksą ir nebeprivalėsiu lankytis Bondo gatvės parduotuvėse ar pokylių salėse. Lordas Kasltonas pažadėjo duoti man žemės gabalą oranžerijai, kad galėčiau daryti bandymus, ir netgi paprašė padėti jam tvarkyti dvarą. Manau, jis džiaugiasi, jog turės pagalbininkę.

Apskritai Kasltonas buvo be galo mielas nemokša, Krosas įsivaizdavo, kaip grafas džiūgauja, kad sumani jo sužadėtinė pasirengusi perimti dvaro reikalus į savo rankas ir apsaugoti jį nuo sunkumų.

– Skamba viliojamai. Ar pridės ir būrį skalikų?

Jeigu ledi Filipa ir pajuto jo žodžiuose slypintį sarkazmą, to neparodė, ir Krosas nejučia pasigailėjo savo balso tono.

– Labai to tikiuosi, – atsakė Filipa. – Nekantriai laikiu. Labai mėgstu šunis – Ji nutilo, pakreipė galvą, kurį laiką žvelgė į lubas, galiausiai prisipažino: – Man neduoda ramybės kiti dalykai.

Jam nereikėjo klausti kokie. Apie santuokos įžadus Krosas kol kas dar nemąstė. Ir dabar neketino į juos gilintis.

– Kiti?

Ji linktelėjo.

– Atvirai kalbant, jaučiuosi visai nepasirengusi santuokai. Nežinau, kas vyksta *po* tuoktuvių... vakare...

santuokinėje *lovoje*, – pridūrė, tarsi Krosas galėtų nesu-
prasti.

Tarsi jis kuo aiškiausiai neįsivaizduotų šios moters
santuokinėje lovoje.

– Tiesą sakant, santuokos įžadai man atrodo gana
apgaulingi.

Jis išrietė antakius.

– Įžadai?

Ji vėl linktelėjo.

– Na, ta dalis prieš įžadus turi būti visiškai aiški.

– Man regis, jums labai svarbu aiškumas.

Ledi Filipa nusišypsojo ir kambaryje tapo šilčiau.

– Matote? Jaučiau, kad jūs būtumėte puikus pa-
galbininkas. – Krosas tylėjo ir ji užpildė tylą citata: –
„Santuoka jokių būdu negali būti sudaroma ir tęsiama
neapgalvotai, lengvabūdiškais arba piktavališkais tiks-
lais.“

Krosas sumirksėjo.

– Čia citata iš tuoktuvių apeigų, – paaiškino ji.

Be abejo, tai buvo pirmas kartas, kai Kroso kabinete
nuskambėjo citata iš Anglikonų bažnyčios „Apeigyno“*.
Galimas daiktas, ne tik jo kabinete, bet visame pastate.
Nuo pat pastatymo.

– Teisingi žodžiai.

Ledi Filipa linktelėjo.

– Sutinku. Tačiau tai dar ne viskas. Santuoka negali
būti sudaroma ir tęsiama „vyro kūno geiduliams ir troš-
kimams tenkinti, tarsi jis būtų nenuovokus gyvulys.“

* *Book of Common Prayer* (angl.).

Krosas neištvėrė.

– Ir taip kalbama per ceremoniją?

– Keista, tiesa? Turiu omenyje, jeigu apie kūno geidulius aš prabilčiau, tarkim, per popiečio arbatėlę, būčiau atstumta aukštuomenės, tačiau Dievo ir Šv. Jurgio bažnyčioje susirinkusių Londono gyventojų akivaizdoje taip kalbėti normalu. – Filipa papurtė galvą. – Nesvarbu. Bet jūs tikriausiai supratote, kas man kelia nerimą.

– Jūs per daug apie tai galvojate, ledi Filipa. Gal lordas Kasltonas ir nelabai nuovokus, tačiau esu tikras, kad žinos, kaip elgtis santuokinėje lovoje.

Filipa suraukė antakius.

– Aš tuo abejoju.

– Be reikalo.

– Man regis, jūs nesuprantate, – tarė ji. – Labai svarbu žinoti, ko tikėtis. Ir tam pasiruošti. Nemanote? Nuo to priklauso, kaip atliksiu savo kaip žmonos svarbiausią funkciją.

– Kokią?

– Dauginimosi.

Šis žodis, mokslinis ir išstartas be jokių emocijų, neturėjo paveikti Kroso. Jis turėjo nederėti su ilgomis rankomis ir kojomis, švelnia oda ir didžiulėmis pro storus lęšius žvelgiančiomis akimis. Bet derėjo.

Krosas nesmagiai pasimuistė, kai ledi Filipa ėmė kalbėti toliau:

– Aš labai myliu vaikus, norėčiau jų turėti. Vis dėlto privalau kai ką išsiaiškinti. Kadangi jūs esate laikomas šio klausimo žinovu, neįsivaizduoju, kad kas nors kitas galėtų padėti man geriau už jus atlikti tyrimą.

– Apie vaikus?

Ledi Filipa sunkiai atsiduso.

– Apie dauginimąsi.

Jis mielai išmokytų ją visko, ką pats išmanė apie dauginimąsi.

– Pone Krosai?

Jis atsikrenkštė.

– Jūs manęs nepažįstate.

Ji sumirksėjo. Akivaizdu, kad tokia mintis jai nešovė galvon.

– Na, aš žinau apie jus. To pakanka. Jūs būsite puikus mano tyrimo partneris.

– Kokio tyrimo?

– Apie tai daug skaičiau, bet norėčiau geriau suprasti. Kad galėčiau be nerimo pradėti santuokinį gyvenimą. Atvirai kalbant, ta užuomina apie gyvulį gerokai baugina.

– Nesistebiu, – santūriai ištarė Krosas.

O ledi Filipa kalbėjo toliau, tarsi jo ten nė nebūtų.

– Suprantu, kad moterims, kurios... nepatyrusios... minėtas aktas kartais nelabai... malonus. Manychiau, tokiu atveju tyrimas padės. Spėju, jog jeigu pasinaudočiau jūsų didžiule patirtimi, mudviem su Kasltonu išeitų į naudą, nes daug maloniau leistume laiką. Veikiausiai turėtume tai išmėginti su jumis keletą kartų, kad gerai perprasčiau jūsų veiksmus...

Kažkodėl Krosui darėsi vis sunkiau klausytis ledi Filipos. Atrodė, jog ji skaito jo mintis. Žinoma, nepasakė tiesiai...

– Čia dviguba švytuoklė.

Ką?

Krosas pasekė jos žvilgsnį į du švytuojančius metalinius rutuliukus, kurie, stumtelėti ta pačia kryptimi, dabar judėjo vienas nuo kito. Kad ir kaip tiksliai jie būtų paleisti ta pačia trajektorija, tas, kuris sunkesnis, galiausiai pakeis padėtį. Visada.

– Taip.

– Vienas veikia kito judėjimą, – paprastai ištarė Filipa.

– Taip, yra tokia teorija.

Ji linktelėjo stebėdama, kaip sidabrinės švytuoklės rutuliukai priartėja vienas prie kito ir vėl nutolsta. Vieną kartą. Antrą. Filipa pakėlė akis ir labai rimtu žvilgsniu pažvelgė į Krosą.

– Jeigu jau turėsiu duoti priesaiką, norėčiau iki smulkmenų išsiaiškinti su ja susijusius dalykus. Kas yra kūno geiduliai, aš galiu suprasti. O jūs ar žinote, kodėl santuoka vyrus gali žavėti gyvuliškumu?

Šmėstelėjęs vaizdas sugriebė Krosą už jautriausios kūno vietos, jis kone matė iš malonumo išplėstas didžiules mėlynas jos akis.

Taip. Jis tai puikiai žinojo.

– Ne.

Filipa linktelėjo, priimdama jo atsakymą už gryną pinigą.

– Turbūt tai kažkaip susiję su lytiniu aktu.

Viešpatie brangiausias!

Ji paaiškino:

– Mano tėvas turi dvarą Koldharbore, ten žmonės laiko jautį. Nesu tokia naivi, kaip manote.

– Jeigu galvojate, kad jautis ganykloje kuo nors panašus į vyriškį, tada tikrai esate tokia naivi, kaip manau.

– Matote? Kaip tik todėl man ir reikia jūsų pagalbos.

Velniai griebtu! Štai jis ir pakliuvo į spąstus. Krosas prisivertė neatsitraukti. Nepasiduoti jos spaudimui.

– Kaip suprantu, šioje srityje jūs neprilygstamas, – tęsė Filipa, pati nesuprasdama, kokią sumaištį kelia. O gal supranta ir tyčia taip elgiasi. Jis nebesusigaudė. Ir nebegalėjo pasitikėti savimi. – Ar tai tiesa?

– Ne, – iškart atsakė Krosas. Gal taip privers ją išeiti.

– Aš gana gerai pažįstu vyrus, pone Krosai, ir žinau, kad jie nė už ką neprisipažins šioje srityje stokojuantys gebėjimų. Tikriausiai nesitikite, jog jumis patikėsiu. – Ji nusijuokė linksmu skambiu balsu, visai netinkamu šiame niūriame kambaryje. – Akivaizdu, kad esate mokslo žmogus... Manau, turėtumėte sutikti padėti man atlikti tyrimą.

– Jaučių kergimosi įpročių?

Filipa linksmi nusišypsojo.

– Tyrimą apie kūno geidulius ir troškimus.

Beliko vienintelė išeitis. Išgąsdinti ją, kad išeitų. Įžeisti.

– Prašote, kad jus išpisčiau?

Ledi Filipa išplėtė akis.

– Žinote, niekada negirdėjau šio žodžio, išstarto garsiai.

Ir vėl ji pasakė tai taip paprastai ir tiesiai, kad Krosas pasijuto it padugnė. Prasižijojo norėdamas atsiprašyti.

Filipa aplenkė jį, prabilo lyg mažam vaikui. Tarsi aiškintų kokį visai įprastą dalyką.

– Matau, jog pasakiau neaiškiai. Aš nenoriu, kad *atliktumėte* lytinį aktą. Tiesiog norėčiau, kad padėtumėte man geriau jį suprasti.

– Suprasti.

– Būtent. Kiek jis susijęs su įžadais, vaikais ir panašiai. – Truputį patylėjusi pridūrė: – Turėtų būti lyg paskaitų ciklas. Apie gyvulininkystę. Ar ką nors panašaus.

– Susiraskite kitą. Ar ką nors panašaus.

Ji prisimerkė nuo Kroso pašaipaus tono.

– Kito nėra.

– Ieškojote?

– Kaip manote, kas galėtų man tai paaiškinti? Tikrai ne mama.

– O seserys? Ar prašėte jų?

– Pirmiausia, nesu tikra, kad Viktorija ar Valeri pačios domisi lytiniu aktu ir šioje srityje turi daug patirties. O Penelopė... Ji sukvailėja paklausta ko nors, kas susiję su Bornu. Pradeda paistyti apie meilę ir panašius niekus. – Ledi Filipa užvertė akis. – Mano tyrimas neturi nieko bendra su meile.

Krosas kilstelėjo antakius.

– Nejaugi?

Ledi Filipa atrodė priblokšta.

– Aišku, kad neturi. Tačiau esate mokslo žmogus, o apie jūsų patirtį kuriamos legendos. Esu įsitikinusi, kad galėtumėte paaiškinti man daugybę dalykų. Pavyzdžiui, norėčiau daugiau sužinoti apie vyriškus organus.

Krosas kone paspringo. Paskui užsikosėjo.

Kai pagaliau atgavo gebėjimą kalbėti, tarė:

– Aš tuo neabejoju.

– Žinoma, piešinių esu mačiusi... anatomijos knygoje... bet kai ką jūs galbūt galėtumėte paaiškinti smulčiau? Pavyzdžiui...

– Ne! – nukirto Krosas, kol ledi Filipa nepateikė jam dar vieno tiesmuko mokslinio klausimo.

– Mielai jums sumokėčiau, – pareiškė ji. – Už paslaugas.

Kambarį perskrodė šaižus slopinamas garsas. Jis išsiveržė Krosui iš gerklės.

– Man sumokėtumėte.

Ledi Filipa linktelėjo.

– Tarkim, gal dvidešimt penkių svarų pakaktų?

– Ne!

Ji suraukė antakius.

– Žinoma, toks asmuo kaip jūs... tikras meistras... vertas daugiau. Prašau atleisti, jeigu įžeidžiau. Penkiasdešimt? Deja, daugiau pasiūlyti negalėsiu. Tai dideli pinigai.

Nejaugi ledi Filipa mano, kad jį žeidžia jos pasiūlytos sumos *dydis*? Ji nesupranta, jog jis pasirengęs įvykdyti jos prašymą už dyką. Netgi pats mielai *jai* sumokėtų už galimybę parodyti viską, ko ji prašo.

Dar niekada gyvenime Krosas nieko labiau netroško, kaip pasiguldyti šią keistą moterį ant rašomojo stalo ir išpildyti jos prašymą.

Geismas buvo nesvarbus. O gal jis vienintelis ir buvo svarbus. Šiaip ar taip, Krosas negalėjo padėti ledi Filipai Marberi.

Nes ji buvo pati pavojingiausia jo kada nors sutikta moteris.

Krosas papurtė galvą ir ištarė vieninteliuos žodžius, kuriuos leido sau ištarti. Pareiškė trumpai ir aiškiai:

– Deja, negaliu patenkinti jūsų prašymo, ledi Filipa. Patarčiau kreiptis į ką nors kitą. Galbūt į savo sužadėtinį. – Jis pasibjaurėjo savo pasiūlymu vos jį ištaręs. Vos sutramdė norą jį atšaukti.

Ledi Filipa ilgai tylėjo, žvelgė į jį pro storus akinių lęšius, kurie priminė, kad ji neliečiama.

Krosas tikėjosi, kad ji padvigubins pastangas. Vėl atakuos jį ryžtinga išvaizda ir tiesmukais žodžiais.

Žinoma, ši moteris buvo nenuspėjama.

– Noriu, kad vadintumėte mane Pipa, – tarė ji, o tada apsisuko ir išėjo.

Sudomino? Pirkite knygą
MEILĖ IR PASLAPTYS
bene geriausia kaina **ČIA**

Ledi Filipa Marberi yra... keistuolė

Talentinga markizo duktė labiau mėgsta knygas negu pasilinksminimus, jai labiau rūpi mokslas negu aukštuomenės pokyliai, o eksperimentai – labiau negu meilė. Ji ruošiasi ištekėti už primityvoko sužadėtinio ir ramiai praleisti gyvenimą su šunimis ir savo moksliniais tyrimais. Bet pirmiausia Pipa nusprendžia per dvi savaites iki tuoktuvių patirti visa kita – per keturiolika dienų pažinti jaudinančias gyvenimo paslaptis.

Jai reikia... nenaudėlio

Pipai reikia Kroso, protingo ir santūraus prašmatniausių Londono lošimo namų dalininko, garsėjančio rūpestingai susikurta nedorėlio reputacija. Bet kai Pipa, siekdama mokslinio pažinimo be emocijų, drąsiai jam pasisiūlo, ji sudrebina tvirtą pagrindą jam po kojomis. Nenaudėlis ne toks, kaip atrodo, tad reikia didžiulių valios pastangų atsispirti ir neduoti ledi daugiau, nei ji įsivaizduoja galinti gauti.

Paslaptys, kerštas, praskiestas aukštuomenės blizgesiu, šią ekscentrišką istoriją paverčia gundančia, sąmojinga ir žavia it nuodėmė.

LIBRARY JOURNAL

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI